

05. 03 4-Б клас (2група) Літературне читання Назаренко Т.В.

Тема. Робота з дитячою книгою «Казки зарубіжних письменників»

Мета. Розширити знання учнів про українські казки, казкових персонажів, природи; удосконалювати навички свідомого, виразного читання прозових творів, збагачувати словниковий запас учнів. Розвивати критичне мислення, мовлення, вміння аналізувати, зіставляти, порівнювати прочитані твори, оцінювати вчинки дійових осіб. Виховувати любов до рідного слова, бажання вивчати народну творчість

РОБОТА З ДИТЯЧОЮ
КНИГОЮ
«КАЗКИ ЗАРУБІЖНИХ
ПИСЬМЕННИКІВ»

Уже дзвінок нам дав
сигнал:
Працювати час настав.
Тож і ми часу не гаймо .
Роботу швидше
починаймо.

Психологічне налаштування на урок. Вправа «Прогноз настрою».

Якщо у вас на
душі похмуро...

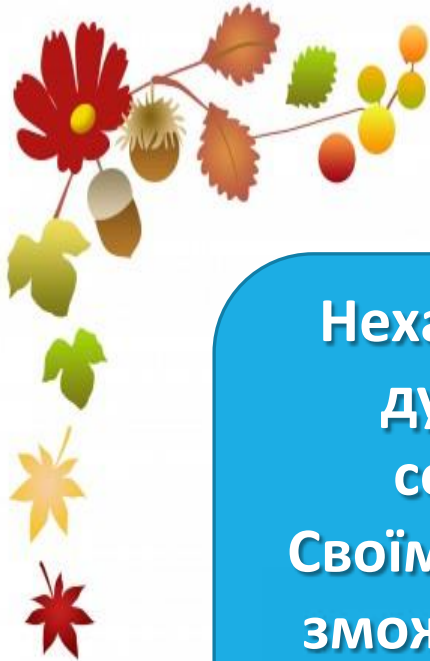

Психологічне налаштування на урок. Вправа «Прогноз настрою».

Згадайте, що після
дощу часто буває
райдуга!

Психологічне налаштування на урок. Вправа «Прогноз настрою».

Нехай у вас на
душі буде
сонячно!
Своїм теплом ви
зможете зігріти
своїх друзів!

Усі діти люблять читати казки. Дитячі письменники охоче вигадують неймовірних героїв і описують дивовижні пригоди. Героями сучасних казок можуть бути або незвичайні істоти, або звичайні діти.

ВИРАЗНЕ ЧИТАННЯ ТЕКСТУ
«ЩО НЕ ДЕНЬ, ТО
СУБОТА» («СОНЯЧНІ ВІТРИЛА» С.95).

Що не день, то субота

Пана Пляшкера розбудив голосний спів над самісіньким вухом. Спочатку йому здалося, що це сон, і він повернувся на другий бік. Але спів не припинявся. Дзвінкий, пронизливий голос виспівував у край фальшиво:

Спіть, татуню, люлі-люлі,
Сплять і слон, і носоріг,
І стара овечка Моркван
Спить всю ніч без задніх ніг.
Спіть, татуню, люлі-люлі,
Спіть до ранньої зорі,

Хай насниться вам лисиця,
Що живе у димарі.
Вовк, що лазить по деревах,
Слон, що плаває, як кит,
Крокодил, що аж у хмарах
Їсть ромашки на обід.
Пан Пляшкер ураз прокинувся й сів у ліжку.

Надворі яскраво світило сонце. Був недільний ранок. А поруч сидів Суботик і виспівував. Пан Пляшкер пригадав усе: вчора він привів сюди цю загадкову істоту, цього голосистого Суботика, якого тепер не може спекатися.

– Ти й досі тут! – зітхнув він.

– Авжеж, татусю, – кивнув головою Суботик і заходився гризти кошик і папери.

– Облиш мого кошика! – засичав пан Пляшкер. Він не наважувався лаятись уголос – боявся пані Моркван.

– О! Кошик, виявляється, з картону! – здивувався Суботик. – А картон мені дуже смакує!

І з'їв кошика з усім, що в ньому було. Потім, плямкаючи, почав оглядати стілець.

– Не смій їсти мого стільця! – наказав пан Пляшкер і хутенько сів на нього.

– А стілець із дерева! – визначив Суботик і почав обнюхувати ніжки. Але пан Пляшкер так поставив свої ноги, що Суботик, не міг підступитися до стільця. Тоді він виліз на стіл і заходився їсти квіти, що стояли у вазі.

– М-м-м, дуже смачний салат, – сказав він, наминаючи квіти на повен рот.

– Не смій нічого тут їсти! – вигукнув пан Пляшкер. Він був такий схвилований, що навіть забув стишити голос.

Але Суботик наче й не чув. Він запхнув вазу до рота й смачно захрумтів.

– Скло з водою, – приказував він, цмокаючи, – дуже смачна страва!

Потім Суботик підійшов до грубки і почав старанно обнюхувати її.

– Ти ба! Залізна грубка! – вигукнув він. – Залізо мені теж смакує!

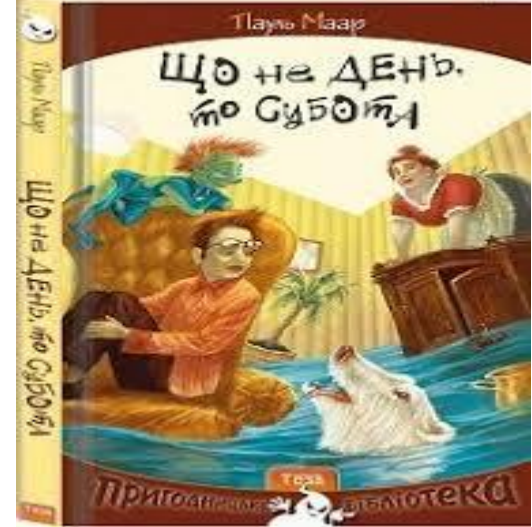
Від захвату він аж очі закотив і погладив себе по животі. – Прошу тебе, не чіпай нічого в моїй кімнаті! – поспіхом мовив пан Пляшкер, злякавшись, що Суботик з'їсть іще й грубку. На щастя, він вчасно згадав, що, розмовляючи із Суботиком, треба завжди вживати слово "прошу".

Суботик відразу ж кинув обнюхувати грубку. Він навіть вийняв з рота уламок вази, який не встиг проковтнути, обережно поклав його на стіл, а сам сумирно й чемно вмоستився на стільці.

- Ось таким ти мені більше подобаєшся,
 - похвалив його пан Пляшкер. – Але де ж тепер узяти нового кошика на папери?
 - Завтра купимо, тату! Адже ми однаково підемо купувати для мене одяг. Мені так хочеться до універмагу!
- І Суботик знову весело заспівав:

Стюардеси і пілоти,
Приготуйте вертольоти
І космічні кораблі,
Що літають круг Землі.
Заметіть аеродроми –
Вже йдемо ми! Вже йдемо ми!

– Скільки тебе просити, щоб ти сидів тихо! Крім того, ми нікуди не летимо. Ми підемо пішки.

– Але ж ви щойно сказали, що ми полетимо, – заперечив Суботик і визирнув із рюкзака.

– Я сказав "летімо", маючи на увазі, що нам треба поспішати. А зараз, прошу тебе, сиди тихо, – сказав пан Пляшкер і зав'язав рюкзак. Тоді одягся, завдав рюкзак із Суботиком на плечі і мовчки вийшов з кімнати.

Він минув кілька вулиць, аж поки дістався на край міста. Далі він пішов полем. Нарешті скинув з плечей рюкзак і випустив Суботика.

– Ой, які смачні камінці! – вигукнув той і почав надкушувати один по одному камінці, що ними була всипана земля.

– Суботику, ти поїж отут, а я тим часом піду до лісової кав'ярні. Хай кожен із нас матиме ту страву, яка йому найбільше смакує,
– запропонував пан Пляшкер.

– Згода! – відповів Суботик і кивнув головою.

Пройшовши трохи вперед, пан Пляшкер озирнувся і побачив, що Суботик сидить на рюкзаку. В руках у нього – здорова ломака, якою він весело розмахує й вигукує:

– А ось це – з дерева! Дерево, тату, смачніше, ніж скло! Ой, як я люблю отаке ломаччя!

Пан Пляшкер пройшов ще з півкілометра, поки добувся до лісової кав'ярні. Він замовив обід, попоїв і поринув у роздуми.

Він думав про те, що Суботик завжди зчиняє галас, ніколи не може втримати язика за зубами і вгамувати його несила. І про те, що пані Моркван неодмінно вижене його з дому, коли побачить Суботика.

І ще про те, що Суботик з'їв навіть його кошика на папери та вазу з квітами. Він, чого доброго, ще надумає з'їсти і стіл, і стілець, і ліжко.

Подумавши про все це, пан Пляшкер вирішив: "Ні, так далі не можна. Я більше не триматиму в себе Суботика, хоча мені його й шкода".

Він заплатив за обід і непомітно вийшов з кав'ярні через задні двері.

Аби ніхто його не помітив, він ішов лісом, накинув величезного круга і зайшов до міста з протилежного боку. Аж надвечір дістався він додому, втомлений і змучений докорами сумління.

Тихесенько відімкнув він надвірні двері, прохопився до своєї кімнати, замкнувся й ввімкнув світло. Тоді роздягся, накрутив будильник і відгорнув ковдру на ліжку.

На подушці спав Суботик!

- Нарешті ви повернулися, тату! – пробурмотів він крізь сон. – Ви що, заблукали?
- Як ти по-по-трапив до кімнати? – затинаючись, спитав пан Пляшкер.
- Вікно було відчинене, от я й уліз, – пояснив Суботик. – Рюкзак я приніс додому. Він у шафі.

- Тебе бачив хто-небудь? – злякано запитав пан Пляшкер.
 - Ніхто, – запевнив його Суботик. А трохи помовчавши, додав винувато: – Я тут зробив шкоду, тату.
 - Боже мій! Що ти ще накоїв?
 - Я ненароком з'їв ручку від вікна! Вона так смачно пахнула!
 - Ет! Хай їй грець, тій ручці! Більш як півкопи лиха не буде! – сказав пан Пляшкер і, відсунувши Суботика вбік, ліг у постіль.
 - Ручка була мідна, – бурмотів Суботик. – Смачна була ручка!
- Пан Пляшкер вимкнув світло, і обидва вони швидко заснули.

ОБГОВОРЕННЯ ЗМІСТУ ТВОРУ «ЩО НЕ ДЕНЬ, ТО СУБОТА»:

1. Що розбудило пана Пляшкера?
2. Що полюбляє їсти Суботик?
3. Як змінилася поведінка Суботика, коли пан Пляшкер вжив слово «прошу»?
4. Чому пан Пляшкер вирішив утекти від Суботика?
5. Хто чекав на пана Пляшкера вдома?
6. Чому пан Пляшкер не сумував за втраченою мідною ручкою?

ЩИРО СПОДІВАЮСЬ, ЩО
ПРОЧИТАНІ УРИВКИ
СПОНУКАТИМУТЬ ВАС ПІТИ ДО
БІБЛІОТЕКИ ТА ПРОЧИТАТИ ТВОРИ
ВІД ПОЧАТКУ ДО КІНЦЯ

- Сьогодні я прочитав (ла) про...
- Було цікаво дізнатися...
- Було складно...
- Я зрозумів(ла), що...
- Тепер я зможу...
- Я навчився(лася)...
- У мене вийшло...
- Я зміг (змогла)...

ДОМАШНЄ ЗАВДАННЯ

«Сонячні вітрила» виразно
читати с . 95-111
Виконати тестові завдання на
с. 111

Роботу надсилайте на платформу Human, або електронну пошту tnazarenko544@ukr.net

Бажаю успіхів!